

Unitat. Ara més que mai!

written by Ferran Planell | 6 de novembre de 2017

Hom, a mesura que passen els anys i en anar assolint una certa edat, ha d'estar preparat per a l'inevitable desgast neuronal. És llei de vida. Cert és, però, que el grau d'afectació i el moment en què se'ns presenta, pot arribar a ser ben diferent en cada ésser humà.

Personalment, tot i tenir-ho ben present, no m'esperava que m'arribés ni tan aviat ni de forma tan virulenta i sobtada. I si em permeteu, encara hi afegiré, de manera tan selectiva. Ha estat en poques setmanes. En un mal comptat grapat de dies, he passat de tenir el cap clar a no entendre absolutament res. Res, en l'àmbit polític, que per això he fet esment a l'aspecte selectiu. Benauradament, pel que fa a la resta, sembla que de moment el cervell em segueix funcionant amb aparent normalitat i, per tant, que tan sols se m'ha refregit aquella part destinada al ja dit, a la cosa política.

Els primers símptomes fins i tot els vaig arribar a considerar normals, tot atenent a les dificultats del moment. La fatiga física i mental que vàrem patir tots entre el cop d'estat del 20 de setembre i la repressió viscuda en el moment d'exercir el dret a vot l'1 d'octubre, em duia a concloure que les goteres que començava a tenir al terrat després del dimarts 10 d'octubre, eren la conseqüència lògica dels esdeveniments. Aquella escalfada després que Catalunya esdevingués un estat independent en forma de república, que va acabar segons més tard amb el gerro d'aigua freda de la suspensió pel bé del tant esperat com impossible diàleg, indefectiblement havia d'escantellar allò que anomenem substància grisa. El verb dialogar en castellà no sembla que contempli cap accepció que ens permeti fer-ho en el sentit desitjat. Llavors, per què la suspensió? Segur que obeïa a una estratègia, acabàrem pensant tots. O no?

Els dies que vingueren seguidament fins al moment culminant, el tan somniat per tants, el de la veritable proclamació de la República Catalana del 27 d'octubre, van ser com viatjar en una muntanya russa sense lloc on agafar-se. Però finalment ja la teníem, ja l'havíem assolit. Visca la República!

No us penseu per un moment que, tot i el gir favorable dels fets, vaig arribar a pensar per un moment que el meu mal tenia cura. La cosa anava per llarg i n'era del tot conscient. Encara ens tocava patir i molt. No van fer falta gaires hores per a constatar-ho.

Però quan se m'han fos del tot els ploms ha estat ara. Ha estat quan amb 10 presos polítics catalans a les presons espanyoles i amb la certesa que aviat en seran més, quan tenim una part del nostre govern legítim a l'exili, quan ens han aplicat amb tota la contundència el famós article 155 i així i tot decidim concórrer a unes eleccions convocades per Rajoy, veure que hi ha qui no té gens clar com encarar-les, m'ha dut a la més negra de les foscos.

Em disculpareu aquells que no penseu com jo, però no puc entendre que en un moment com l'actual hi hagi qui es digui independentista i anteposi interessos de partit per anar a les eleccions del 21 de desembre. Perquè de ser així, és que la seva intenció pel dia 22 és seguir governant una autonomia i, disculpeu altre cop, però no és pas això el que crec que volem aquells que malauradament encara ens hem de considerar independentistes –que tant de bo puguem deixar de ser-ho aviat.

Fer escarafalls a una llista de país per assestar un cop definitiu a la repressió per part del govern espanyol i als qui els fan de comparses, és senzillament deplorable.

No vull parlar aquí de sigles, perquè ara més que mai necessitem aquella unitat per la qual tants ens hem esgargamellat reclamant-la des de fa tant de temps. Tampoc no

em cal, perquè els qui llegiu aquesta mena d'articles ja sabeu sobradament a qui em refereixo.

Ho deixo aquí, amb l'esperança que s'imposi el bon senderi.

Visca la república!